

הט (תל אביב) 17754-08-25 - א.ק. ע"י נ' ד.ס. ע"י

ה"ט (תל-אביב-יפו) 17754-08-25 - א.ק. ע"י נ' ד.ס. ע"י שלום תל-אביב-יפו

ה"ט (תל-אביב-יפו) 17754-08-25

א.ק. ע"י

נגד

ד.ס. ע"י

ב"כ עו"ד רם שמגר

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[01.09.2025]

לפני כבוד השופט דניאל הורוביץ

ב"כ עו"ד

החלטה

1. לפני בקשה שהגישה המבקשת נגד המשיב למתן צו מניעת הטרדה מאיימת לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת,

התשס"ב-2001 (להלן - "החוק").

2. ההליך נפתח בבקשת המבקשת מיום 7.8.25. המבקשת טענה בבקשתה כי המשיב הגיע למקום בילוי בו נכחה המבקשת, ניגש למבקשת, איים וצרח שהמבקשת תזהר ממנו וממה שהוא יעשה לה אם היא תדבר עליו או על אנשים שהוא מכיר, או עם אמו. לטענת המבקשת, היא לא ישנה בבית אחרי האירוע המטלטל שחוותה והיא מפחדת מהמשיב. עוד טענה המבקשת כי היא חוששת שהמשיב ידרוס אותה, ירביץ לה ויאיים עליה. לטענת המבקשת, היא עזבה את מקום מגוריה ברמת אביב, לנתניה, למשך 3 שנים, ולפני 3 חודשים היא חזרה להתגורר ברמת אביב. המבקשת חוששת להיתקל במשיב, שכן שניהם גרים כעת ברמת אביב. לטענת המבקשת, נהג המשיב באלימות קשה כלפי גרושתו לשעבר.

3. ביום 7.8.25 ניתן צו ארעי למניעת הטרדה מאיימת ונקבע דיון במעמד הצדדים ביום 14.8.25.

4. ביום 13.8.25 הגיש המשיב תשובה לבקשה. בתשובתו טען המשיב כי הבקשה מופרכת ושקרית והיא ביטוי לאובססיה של המבקשת כלפיו לאחר שדרכי הצדדים נפרדו לפני כ-6 שנים. מאז, ניתק המשיב קשר עם המבקשת. המשיב לא יזם כל קשר עם המבקשת ולא פנה אליה כל השנים, והמבקשת גם אינה טוענת אחרת. לאורך השנים ראה המשיב את המבקשת באירועים חברתיים אך הוא נמנע מיצירת קשר עמה. כפי שעולה מהבקשה, עילת הבקשה היא אירוע יחיד שהתרחש לטענתה, לאחרונה, שאת נסיבותיו מציגה המבקשת באופן שגוי ומטעה. לפני כחודש נודע למשיב תחילה מאחותו ואח"כ מאמו הקשישה, שהמבקשת פגשה באופן אקראי ברחוב בנתניה את אמו. כפי שסופר למשיב, המבקשת פנתה בתוקפנות לאמו והטיחה בפניה שהמשיב כביכול חייב לה כספים, שהמשיב בוגד ועוד אמירות פוגעניות. אמו של המשיב סיפרה את הדברים לאחותו וזו סיפרה לו. המבקשת והמשיב "מסתובבים" בחוגים חברתיים דומים וכך קרה ששבוע קודם להגשת הבקשה ראה המשיב את המבקשת באירוע חברתי כלשהו. נוכח האירוע מול אמו פנה המשיב אל המבקשת ואמר לה שהפנייה שלה לאמו והפחדתה היתה מעשה פסול והיא מתבקשת שלא לחזור על כך. המשיב לא הטריד את המבקשת ולא איים עליה. אין למשיב כל ענין להיות בקשר עם המבקשת והוא לא מתכוון להיות עמה בקשר.
5. המבקשת לא התייצבה לדיון שנקבע ביום 14.8.25, והבקשה נמחקה. בהסכמת המשיב לא חויבה המבקשת בהוצאות.
6. ביום 17.8.25 הגישה המבקשת הודעה בה פירטה המבקשת את נסיבות אי התייצבותה לדיון בזמן, לאחר שטענה כי היא לא מצאה את אולם בית המשפט ולכן היא איחרה לדיון. המבקשת ביקשה שלא לחייב אותה בהוצאות.
7. בהחלטה מיום 17.8.25 הורה בית המשפט לקבוע דיון נוסף, וזה נקבע ליום 31.8.25.
8. ביום 27.8.25 הגישה המבקשת תצהיר לתיק (להלן: "התצהיר הנוסף"). בתצהיר הנוסף, דחתה המבקשת את טענות המשיב וטענה כי אין זה נכון כי בפגישה המדוברת פנה המשיב אליה בנימוס. המפגש היה אלים. המשיב דחף את המבקשת בעוצמה בכתף ואיים על חייה באומרו "תזהרי ממני אני אדרוס אותך כמו חתולה ברחוב", וכל זאת לעיני קהל רב. עוד כתבה המבקשת בתצהירה הנוסף כי היא חוותה ניצול קשה של המשיב במהלך הזוגיות עמו וכי חייה לצדו היו גיהנום כלשונה. עוד הצהירה המבקשת בתצהיר הנוסף, כי ביום 26.8.25 כאשר היא יצאה לרכבה, היא גילתה כי צמיג רכבה נחתך. לטענת המבקשת, מעולם לא נעשה לה דבר כזה ואין לה אויבים על כן חוששת המבקשת כי המשיב או מי מטעמו אחראים לכך ומכאן שחששה של המבקשת מן המשיב גובר.
9. בדיון שהתקיים ביום 31.8.25 שמעתי את המבקשת ואת המשיב, ואת טיעוני באי כוח הצדדים.
10. לאחר עיון בחומר והתרשמותי מעדות הצדדים, מצאתי לנכון לדחות את הבקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת.
11. אין למבקשת זכות מוקנית להגיש תצהיר נוסף לבקשתה, לאחר שהמשיב השיב, בתצהיר, לבקשה. עם זאת, בהכרעתי זו אדרש אף לתצהיר הנוסף.
12. דומה כי התצהיר הנוסף נועד לצורך "מקצה שיפורים" לאור דלות הבקשה והתצהיר המקוריים, במטרה לייצר נפח משמעותי וחמור יותר לבקשתה. התנהלות זו של המבקשת, פגעה באמינותה של המבקשת.

כך, בסעיף 4 לתצהיר המקורי, כשפירטה המבקשת את אירוע ההטרדה, ציינה המבקשת כי האירוע כלל איומים בלבד: "... ניגש ואיים וצרח שאזהר ממנו ממה שאני יעשה לך...". בתצהיר הנוסף עלתה עדות כבושה של המבקשת כי האירוע כלל גם תקיפה פיזית: "... דחף אותי בעוצמה בכתף ואיים על חיי...". ברי, כי אם המפגש בין השניים באמת כלל תקיפה פיזית ולא רק איומים, היתה המבקשת טורחת לציין זאת בתצהירה המקורי.

בתצהיר הנוסף טענה המבקשת שהתובע איים לדרוס אותה אולם בתצהיר המקורי אין זכר לאיום זה. בתצהיר הנוסף טענה המבקשת כי אירוע התקיפה הפיזית והאיומים נעשו "לפני קהל רב". גם בדיון ביום 31.8.25 העידה המבקשת כי חברותיה היו עדות לאירוע. המבקשת לא הביאה איש לדיון, כדי לתמוך בגרסתה, והדבר נזקק לחובתה. למעשה מדובר בגרסה של המבקשת מול גרסתו של המשיב. כלל מושרש בדיני הראיות, הן בהליכים אזרחיים והן בפליליים, קובע כי הימנעותו של בעל דין מלהביא עד רלוונטי הנמצא בהישג ידו, ללא הסבר סביר, נזקפת לחובתו. במצב כזה, ניתן להסיק שאילו הובאה העדות, היא הייתה פועלת נגדו ומחזקת את גרסת הצד שכנגד. ראו: ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו, פ"ד מה(4), 651. יש אפוא להעדיף את גרסתו של המשיב לפיה פנייתו אל המבקשת במפגש המדובר לא כלל איומים או אלימות.

13. אשר לאירוע השני, שהובא בתצהיר הנוסף, לפיו המבקשת מצאה את צמיג רכבה חתוך וכי המבקשת חוששת שהמשיב או מי מטעמו אחראים לכך - גם כאן נתקלת המבקשת בקושי, הן בנטל ראיתי שלא הורם על ידה, והן באמינות לקויה. בתצהיר הנוסף הצהירה המבקשת כי: "כאשר יצאתי לרכבי, גיליתי כי צמיג הרכב נחתך" (ההדגשה שלי - ד.ה.). מאידך, כשנחקרה המבקשת ע"י בית המשפט בדיון ביום 31.8.25 העידה המבקשת: "לשאלת בית המשפט, הצמיגים נחתכו ביום חמישי הזה בדרכי לקיסריה להופעה, וראיתי שהמנורה מהבהבת ואז פניתי למוסך בנתניה והם אמרו לי שיש חתך בצמיג". לפי גרסה זו, המבקשת לא גילתה שהצמיג נחתך כשיצאה לרכבה, אלא הדבר נאמר לה במוסך לאחר שנסעה ברכב ונדלקה נורה. היכן הקבלה מהמוסך המעידה על כי הצמיג נחתך ועל כי הצמיג הוחלף? למבקשת פתרונים. המבקשת אפילו לא טרחה לצרף תמונה של הצמיג החתוך, כדי לתמוך את טענתה. בכל הכבוד למבקשת, בית המשפט אינו מכריע במחלוקת בין הצדדים על סמך טענותיהם בלבד, כי אם על סמך טענות - שהוכחו. דומה כי בנקל יכולה היתה המבקשת לתמוך את טענותיה בראיות והעובדה שהמבקשת לא הביאה ראיות רלוונטיות - פועלת לרעתה כאמור לעיל.

14. אינני מוצא כל ממש בטענת ב"כ המבקשת (עמ' 3 שורה 31 לפרוטוקול הדיון מיום 31.8.25) כי כביכול לפי חוק הטרדה מאיימת די לטעון לחשד סביר בלבד, ומספיק משקל נוצה כדי להרים את הנטל, כלשון ב"כ המבקשת. דומה כי ב"כ המבקשת נתפש לכלל טעות. אין אנו עוסקים בהליך של הארכת מעצר ראשונה של חשוד בעבירה בהליך פלילי. עסקין בהליך של צו מניעת הטרדה מאיימת ובו מוטל נטל הוכחה מלא על מבקש הצו. כבר נקבע בפסיקה כי צו למניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות יסוד בסיסיות של הפרט, כגון חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחירות ולאוטונומיה. לפיכך, הפעלת חוק מניעת הטרדה מאיימת צריכה להיעשות באופן מושכל וזהיר, תוך איזון בין תכלית החוק להגן על המוטריד לבין הפגיעה בחירויות היסוד של המשיב. יש להגביל את מתן הצו רק למקרים בהם הונחה דעתו של בית המשפט כי המבקש הטריד את המשיב באופן המצדיק מתן הצו. ראו: רעא 2327/11 פלוני נ' פלוני (28.4.11).

15. בהעדר כל ראיה ל"אירוע חיתוך הצמיג" ובהעדר כל תשתית ראיתית ל"חשש" של המבקשת כי למשיב יש יד באירוע זה - ככל שהוא אירע - אזי נותרנו עם אירוע בודד ויחיד שאירע מחוץ למפגש החברתי בו נכחו שני הצדדים, ובו טוענת המבקשת כי המשיב איים עליה (ואף תקף אותה?), טענה המוכחשת ע"י המשיב. המבקשת אף הודתה בדיון - בעמ' 3 לפרוטוקול, שורה 24 - כי היה אירוע אחד בלבד של הטרדה. כבר הודגש בפסיקה כי, ככלל, המונח "הטרדה מאיימת" אינו חל על פנייה אחת בלבד אל האדם הטוען להטרדה, אלא הכוונה היא ל"דפוס התנהגות" אשר חוזר על עצמו ואשר מקים חשש לפגיעה באדם המוטריד גם בעתיד. הסיטואציה הטיפוסית אליה מכוון צו מניעת הטרדה מאיימת אינה של אירוע חד פעמי אלא דפוס התנהגות שקיים חשש סביר שיחזור על עצמו או יחמיר. ראו: עא (חי') 5791-11-21 אמיר שמעוני נ' אתיה דקל (5.12.21).

16. מתן צו למניעת הטרדה מאיימת דורש התקיימות שני יסודות מצטברים: האחד - מעשה הטרדה שנעשה זה לא מכבר. השני - חשש סביר להישנות ההטרדה בעתיד. בענייננו, בהינתן שבמהלך 6 השנים האחרונות נעשתה הטרדה נטענת אחת בלבד, ובהינתן הצהרותיו של המשיב כי במהלך כל השנים הללו הוא נמנע מליצור קשר עם המבקשת וכי גם בעתיד אין לו שום כוונה ליצור קשר עם המבקשת, לא מצאתי שיש מקום להיעתר לבקשת המבקשת למתן צו מניעת הטרדה מאיימת.

17. הבקשה נדחת כאמור. המבקשת תשלם למשיב הוצאות הבקשה בסך ₪ 5,000. ניתנה היום, ח' אלול תשפ"ה, 01 ספטמבר 2025, בהעדר הצדדים.